

den var vansteligere at haandtere for Mandskabet, den var bleven højere i hele sin Bygning og frembyd større Sidskabe for Vinden end de tidligere, og Mandskabet, der sad 2 paa hver Bænk og havde Næerne saa høitliggende paa Kælingen, at de havde dem i lige Linie med Ansigtet, kunde vanstelig komme til at anvende hele sin Kraft. Det var de Vansteligheder, der vare tilstede; de opdagedes imidlertid ikke strax. Vaaden var bestemt til Jang, men kom aldrig derned, og en af Grundene var; den, at den skulde dybere, end det der vilde være hensigtsmæssigt, efter som der er meget lavt Vand der ved Kysten. Man havde ved Skagen ønsket en ny Vaad, og da det jo er et Sted, hvor man først og fremmest skulde anbringe de bedste Redskaber, blev det bestemt at gjøre et Forsøg med en saadan Vaad der. Den blev bragt op til Aalborg, Redningsmandskabet fra Skagen tog Vaaden i Omsyn og syntes at være tilfreds med den. Den blev saa bragt til Skagen, hvor der blev gjort flere Forsøg med den, men da hørte ogsaa Tilfredsheden op, idet det under Forsøgene viste sig, at den havde de Mængder, jeg har paapeget. I Forbindelse dermed viste det sig ogsaa, at den efter sin Størrelse og Tyngde var overordentlig besværlig at bringe frem og tilbage paa Kysten der, og Resultatet blev da det, at Mandskabet frabad sig Vaaden og søgte om at maatte beholde den gamle. Saa blev den bragt til Klitmøller. Der havde der oprindelig ikke været nogen Station for Redningsbaad, kun en Rafestation, men i de sidste Par Aar, før dette passerede, havde man der faaet en Vaad, som imidlertid var meget skrøbelig. Man bragte saa Vaaden derned for at se, hvad Befolkningen der syntes om den. Det er nemlig ikke altid Kilsældet, at Bedømmelsen er ens paa de forskjellige Steder, og det viste sig da ogsaa, at Bedømmelsen af Vaaden der var meget forskjellig fra den, som den havde faaet i Skagen. Det hedder i en Indberetning fra den Tid, at Mandskabet havde yttret sig tilfreds med den nye Vaad, at den lod sig ro meget godt ud over Braadden, at den viste sig meget let at manøvrere og meget stiv, at den tog ypperlig Fart over Reulerne og gjorde sine Ting i det Hele taget udmærket godt. Kun mente man, at det var lovlig anstrengende for ti Mand at ro den, og man henstillede, at der maatte ansættes to Mand mere. Dette skete, og som maatte man jo antage, at denne Sag var ordnet paa en heldig Maade, saa meget mere som daværende Vaterstout Poulsen paa en Inspektionsreise havde ladet sig Vaaden forevise, foretaget Forsøg med den og afgivet den Erklæring, at Vaaden var god, og at han troede at turde paastaa, at der ikke kunde tillægges den afgivne Erklæring fra Skagen nogen Vægt. Det var altsaa den Bedømmelse, Vaaden fik dengang. Der er siden den Tid aldrig kommet nogen Anke frem over Vaaden, men den er rigtignok ogsaa

brugt meget lidt, da Klitmøller er et Sted, hvor der ikke er megen Leilighed til at bruge Redningsbaad. I de Aar, der ere forløbne siden 1860, da der først kom Vaad derpå, er Redningsbaaden kun bleven anvendt 2 Gange, medens Rafetapparatet er anvendt 15 Gange. Dette med Hensyn til Vaadens Bestaffenhed og for at vise, at der ikke har været Anledning for Administrationen til at være opmærksom paa de Mængder, som nu, da det kom til et virkeligt Forsøg under ugunstige Forhold, have vist sig at være tilstede. Nu har Mandskabet efter dette bedt om at blive fri for Vaaden; det har ikke ligefrem negtet at gaa ud med Vaaden, men har blot bedt om at blive fri for den, et Duffe, der naturligvis under disse Omstændigheder billigtvis maa opfyldes. Jeg ønsker endnu at gjøre Thinget en Meddelelse fra Politimester Clausen med Hensyn til Redningsmandskabet ved Klitmøller. Han gaar ud fra, at Redningsforsøget maa være mislykket enten paa Grund af Vaadens Bestaffenhed eller paa Grund af Mandskabets mindre Duellighed og Paalidelighed. I sidste Henseende siger han: „Det er ikke Mangel paa Dygtighed og Uforsædthed hos Mandskabet, det vil enhver, der kender Klitmøllers Beboere, vel vide a priori. Er der nogen Befolkning her paa Kysten, hos hvem man tør være sikker paa at finde alle de Egenkaber, der ere nødvendige for at komme forulykkede Kammerater til Hjælp, da er det hos Klitmøllerbeboerne, der næsten Alle ere eller have været Sømand.“ Jeg har troet at burde gjøre dette bekendt, for at der ikke skal hvile nogensomhelst Skygge af Mistanke paa den paagældende Befolkning. Jeg har set, at der af de mange mere løse Efterretninger, der knytte sig til en Begivenhed som denne, er en, som synes at kaste en vis Skygge over Redningsbestyrelsen ved Havnholm. Den er ikke berettiget. Man har sagt, at de ikke vilde gaa ud fra Havnholm, og at der var Bestemmelse for, at man i det Hele taget ikke maatte bringe Redningsbaaden bort fra den Kyststrækning, hvor den var stationeret. Det kan i hvert Fald ikke være det, der har forhindret, at Redningsbaaden kom tilstede. Grunden dertil var kun, at man opdagede, at der ikke var Noget at gjøre; først da opgav man at sætte Vaaden i Vandet. Efter at Skibet var strandet, gif det, som bemærket, strax i Stykker og flød fra hinanden, og der drev Bragtlumper i Land. Beretningen lyder, at „Skibet stødte Kl. 12 og var sporløst forsvundet Kl. 4. Længs Kysten ligger spredt en Del af Skibets Indtømmer, især Dæksbjælker. Der er næsten ikke en eneste af disse, uden at den er fuldstændig raaden i den Ende, hvor de ved Knæer ere forbundne til Skibets Sider, og altsaa ere navnlig de Dele, der skulle holde Skibet sammen, saavel de Sønderbrækkede Knæer som Bjælker, af en saadan Bestaffenhed, at man med en Fingert kan pille Træet op.“